

Tunnistetiedot poistettu

Käännös

C-112/22 - 1

Asia C-112/22

Ennakkoratkaisupyyntö

Jättämispäivä:

17.2.2022

Ennakkoratkaisupyynnön esittänyt tuomioistuin:

Tribunale di Napoli (Italia)

Ennakkoratkaisupyynnön esittämistä koskevan päätöksen tekemispäivä:

16.2.2022

Vastaaja:

CU

[– –]

TRIBUNALE DI NAPOLI

TUTKINTATUOMARIN JAOSTO

IX VIRASTO

Tutkintatuomari, [– –]

[– –] [*menettelyä koskevia seikkoja*]

TOTEAA

[– –] [*menettelyä koskevia seikkoja*]

Vastaaja: CU [– –] [*vastaajan ja häntä oikeudenkäynnissä edustavan asiamiehen tiedot*]

Asianomistaja: Ministero dell'Economia e delle Finanze [– –].
[*oikeudenkäynnissä edustava asiamies*]

1. MENETTELY PÄÄASIASSA

(ks. unionin tuomioistuimen työjärjestyksen 94 artikla ja tuomioistuimille ennakkoratkaisupyyntöjen tekemisestä annettujen suositusten 22.1 kohta)

1. Syyte

[Vastaaajaa syytetään] **28.1.2019 annetun asetuksen (decreto legge) nro 4, joka on muutettuna muunnettu laiksi 28.3.2019 annetulla lailla nro 26, 7 §:n 1 momentissa** rangaistavaksi säädetystä rikoksesta sillä perusteella, että vastaaja on perustuloa (reddito di cittadinanza) hakiessaan 27.8.2020 allekirjoitetulla hakemuksella vilpillisesti väittänyt täyttävänsä edellytyksen, jonka mukaan hakijan on pitänyt asua Italiassa 10 vuotta hakemuksen jättämisestä lukien, vaikka hakijan ensimmäinen rekisteröity kotipaikka on 29.3.2012 Napolissa, [– –], ja saanut näin perusteettomasti yhteensä 3 414,40 euroa.

[– –]

2. Yhteenveto menettelystä pääasiassa

* Tribunale di Napolin (Napolin alioikeus, Italia) yhteydessä toimiva yleinen syyttäjä [– –] jätti 1.12.2021 haastehakemuksen, jossa vastaajaa syytettiin jäljempänä mainitusta rikoksesta.

Tutkintatuomari määräsi valmisteluistunnon pidettäväksi 8.2.2022.

[– –]. [menettelyyn liittyviä seikkoja]

Tänään pidetyssä istunnossa [– –] [menettelyä koskevia seikkoja] tuomioistuin päätti esittää Euroopan unionin tuomioistuimelle tulkintaa koskevan ennakkoratkaisupyyntö.

2. KANSALLINEN OIKEUS

(ks. unionin tuomioistuimen työjärjestyksen 94 artikla ja tuomioistuimille ennakkoratkaisupyyntöjen tekemisestä annettujen suositusten 22.2 kohta)

1 Kansalliset oikeussäännöt, joihin asiassa on viitattu

28.1.2019 annetun asetuksen (decreto legge) nro 4, joka on muutettuna muunnettu laiksi 28.3.2019 annetulla lailla nro 26, 7 §:n 1 momentti

7 §:n (seuraamukset) 1 momentissa säädetään seuraavaa: *Ellei teko täytä minkään vakavamman rikoksen tunnusmerkistöä, on se, joka saadakseen perusteettomasti edellä 3 §:ssä tarkoitettua etuutta antaa tai käyttää väärennettyjä tai paikkansapitämättömistä seikoista todistavia lausuntoja tai asiakirjoja tai jättää antamatta asiaan kuuluvia tietoja, tuomittava vankeuteen vähintään kahdeksi ja enintään kuudeksi vuodeksi.*

Säännöksen ulottuvuutta on tarkasteltava läheisessä yhteydessä saman asetuksen 2 §:n 1 momentin a kohdan kanssa.

*2 §:n (edunsaajat) 1 momentissa säädetään seuraavaa: Perustuloo (reddito di cittadinanza) myönnetään perheille, jotka täyttävät hakuhetkellä ja koko etuuden myöntämisen ajan kaikki seuraavat edellytykset: a) kansalaisuutta, kotipaikkaa ja oleskelua koskevien vaatimusten osalta etuutta hakevan perheenjäsenen tulee täyttää **samanaikaisesti kaikki** seuraavat edellytykset: 1) hänen on oltava Italian tai muun Euroopan unionin jäsenvaltion kansalainen tai tällaisen kansalaisen 6.2.2007 annetun asetuksen (decreto legislativo) nro 30 2 §:n 1 momentin b kohdassa tarkoitettu perheenjäsen, jolla on oleskeluoikeus tai pysyvä oleskeluoikeus, tai kolmannen valtion kansalainen, jolla on pitkään oleskelleelle henkilölle myönnetty Euroopan unionin oleskelulupa; 2) **hänen on täytynyt asua Italiassa vähintään 10 vuotta, joista kaksi viime vuotta hakemuksen jättämispäivästä lukien ja koko etuuden myöntämisen ajan jatkuvasti.***

Nämä kaksi säännöstä yhdessä luettuina ilmaisevat syytteessä tarkoitettun rikoksen tunnusmerkistön. Vastaaja jätti siis 27.8.2020 perustulohakemuksen, jossa hän väitti asuneensa Italiassa vähintään 10 vuotta hakuhetkestä lukien, vaikka hänen ensimmäinen kotipaikkansa oli rekisteröity vasta 29.3.2012.

Ei voida myöskään väittää, ettei olisi selvitetty tosiasiallista asumista (eli sitä mahdollisuutta, että vastaaja olisi asunut Italiassa jo ennen mainittua ajankohtaa, vaikka se ei käynyt ilmi väestörekisteristä), koska [– –] CU ilmoittaa saapuneensa Italiaan helmikuussa 2012 [– –].

2 Asiaa koskeva kansallinen oikeuskäytäntö

Kymmenen vuoden asumista koskevan vilpillisen ilmoituksen kaltaista rikosta ei ole ollut Corte di Cassazione (Italian ylin oikeus) ennakkoratkaisujen kohteena, eikä asiaa koskevasta oikeuskäytännöstä löydy ratkaisun kannalta merkityksellisiä ennakkotapauksia.

Seuraavassa esitellään Italian ylimmän oikeusasteen ja perustuslakituomioistuimen ennakkoratkaisut, jotka koskevat yhtäältä a) vilpilliseltä ilmoitukselta asetuksen (decreto legge) nro 4/2019 7 §:ssä edellytetyn etuudensaamistarkoituksen tulkintaa ja b) Lombardian alueen (Regione Lombardia) alueellisen lain todettua perustuslainvastaisuutta siltä osin kuin siinä kunnallisten vuokra-asuntojen saamisen edellytykseksi oli asetettu se, että hakija oli asunut alueella vähintään viisi vuotta, ja c) asetuksen (decreto legge) nro 4/2019 2 §:n 1 momentin a kohdan todettua perustuslainmukaisuutta siltä osin kuin siinä suljettiin edunsaajien ulkopuolelle työntekoa varten myönnetyn yhdistelmäluvan ja vähintään vuodeksi myönnetyn oleskeluluvan haltijat.

a) Corte di Cassazione, 3. jaosto, 15.9.2021 annettu tuomio nro 44366 [– –]

28.1.2019 annetun asetuksen (decreto legge) nro 4, joka on muutettuna muunnettu laiksi 28.3.2019 annetulla lailla nro 26, 7 §:ssä tarkoitettun tunnusmerkistön täyttää

sellainen vilpillinen tietojen antaminen, jossa tiedot on ilmoitettu perustulon saamiseksi annetussa omassa lausunnossa, tai asiaan kuuluvien tietojen osittainenkin ilmoittamatta jättäminen, kun teon tai laiminlyönnin tarkoituksena on sellaisen etuuden saaminen, johon hakijalla ei muutoin olisi oikeutta. (Perusteluosassa Corte di Cassazione täsmensi, että ilmaisulla ”saadakseen perusteettomasti etuutta” lainsäätäjä on tarkoittanut konkretisoida ja tiivistää ilmoitusten vilpillisyydestä tai laiminlyönnistä johtuvan vaaran rajoittamalla sen koskemaan ainoastaan tilanteita, joissa tekijän tarkoituksena on saada teollaan perusteetonta etua.)

b) Corte Costituzionale (Italian perustuslakituomioistuin), 28.1.2020 annettu tuomio nro 44

Regione Lombardian (Lombardian alue) alueellisen lain nro 16/2016 22 §:n 1 momentin b kohta, siltä osin kuin siinä säädetään, että kunnan vuokra-asunnon saamista koskevan edun edellytyksenä on vähintään viisi vuotta jatkunut asuminen (tai työskentely) alueella, on ristiriidassa yhtäältä Italian perustuslain 3 §:n 1 momentissa vahvistettujen yhdenvertaisuuden ja kohtuullisuuden periaatteiden kanssa sillä perusteella, että se johtaa kyseistä edellytystä täyttämättömien henkilöiden (olivatpa he sitten Italian kansalaisia tai ulkomaalaisia) kohtuuttoman epäyhdenvertaiseen kohteluun, ja toisaalta Italian perustuslain 3 §:n 2 momentissa vahvistetun aineellisen yhdenvertaisuuden periaatteen kanssa, koska kyseinen edellytys on ristiriidassa julkisrahoitteisten vuokra-asuntojen sosiaalisen tehtävän kanssa.

b) Corte Costituzionale (Italian perustuslakituomioistuin), 25.1.2022 annettu tuomio nro 19

Asetuksen (decreto legge) nro 4/2019 (Perustuloa ja eläkkeitä koskevia kiireellisiä säännöksiä), joka on muutettuna muunnettu laiksi lailla nro 26/2019, 2 §:n 1 momentin a kohdan 1 alakohdan perustuslainmukaisuutta koskevat kysymykset ovat perusteettomia siltä osin kuin kyseisessä säännöksessä perustulon ulkopuolelle suljetaan asetuksen (decreto legislativo) nro 286/1998 5 §:n 8.1 momentissa tarkoitettua työntekoa varten myönnetyn yhdistelmäluvan haltijat tai asetuksen (decreto legislativo) nro 286/1998 41 §:ssä tarkoitettua vähintään vuodeksi myönnetyn oleskeluluvan haltijat. Perustulo ei ole pelkästään keino torjua köyhyyttä, vaan sillä tavoitellaan monenlaisia ja hienosyisempiä aktiivisen työllisyyspolitiikan ja sosiaalisen osallisuuden tavoitteita. Aikahorisontiltaan se ei ole lyhytkestoinen, joten edellytys, jonka mukaan saajalla on oltava oikeus oleskella pysyvästi Italiassa, ei ole vailla liityntää asianomaisen etuuden tarkoitukseen.

3. ASIAA KOSKEVA EUROOPAN UNIONIN LAINSÄÄDÄNTÖ

(ks. unionin tuomioistuimen työjärjestyksen 94 artikla ja tuomioistuimille ennakkoratkaisupyyntöjen tekemisestä annettujen suositusten 23 kohta)

Euroopan unionin toiminnasta tehdyn sopimuksen 18 artikla

Euroopan unionin toiminnasta tehdyn sopimuksen 45 artikla

asetuksen (EY) N:o 492/11 7 artiklan 2 kohta

direktiivin 2003/109 11 artiklan 1 kohdan d alakohta

direktiivin 2011/95 29 artikla

Euroopan unionin perusoikeuskirjan 34 artikla

Euroopan sosiaalisen peruskirjan 30 ja 31 artikla

4. LYHYT KUVAUS ENNAKKORATKAISUPYYNNÖN PERUSTEISTA

(ks. unionin tuomioistuimen työjärjestyksen 94 artikla ja tuomioistuimille ennakkoratkaisupyyntöjen tekemisestä annettujen suositusten 22.3 kohta)

TULKINTAPYYNTÖ:

Kysymys koskee sitä, onko sellainen kansallinen lainsäädäntö, jonka mukaan vähimmäistoimeentulon takaamiseksi tarkoitetun, perustulon kaltaisen etuuden saaminen edellyttää vähintään kymmenen vuoden asumista (joista kahden viimeisimmän ajalta asumisen on oltava jatkuvaa), ristiriidassa edellä mainituissa säännöksissä vahvistettujen unionin oikeuden periaatteiden kanssa, kun sen mukaan kolmannen valtion kansalaista kohdellaan eri tavoin kuin jäsenvaltion alueella asuvaa kansalaista siinäkin tapauksessa, että asianomaisella kolmannen valtion kansalaisella on pitkään oleskelleen henkilön oleskelulupa.

Näin on katsottava olevan, koska perustulosta koostuva tuki kuuluu yhteen direktiivin 2003/109 11 artiklan 1 kohdan d alakohdassa tarkoitetuista ryhmistä (sosiaaliturva ja sosiaaliapu ja sosiaalinen suojelu sellaisena kuin se on määritelty kansallisessa lainsäädännössä).

Tilanteeseen ei myöskään voida soveltaa saman artiklan 4 kohtaa, koska Italian valtio ei perustuloa koskevaa lainsäädäntöä antaessaan ole tuonut esiin tarkoitusta rajata sosiaaliavun ja sosiaaliturvan osalta annettavaa tasavertaista kohtelua perusetuuksiin. Kyseinen pois sulkeminen ei sitä paitsi muutoinkaan olisi ollut tehokas, koska kyseisen asetuksen nro 4/2019 1 §:n 1 momentin viimeisessä virkkeessä säädetään, että ”perustulo muodostaa etuuksien perustason käytettävissä olevien resurssien rajoissa”.

Lisäksi Tribunale di Bolzanon (Bolzanon alioikeus, Italia) esittämään ennakkoratkaisupyyntöön perustuneessa, 24.4.2012 annetussa tuomiossa (C-571/10) Euroopan unionin tuomioistuin vahvisti, että Provincia autonoma di Bolzanon (Bolzanon autonominen maakunta) asumistukea koskenut sääntely oli, sikäli kuin siinä kohdeltiin epäsuotuisasti sellaisia pitkään oleskelleita

ulkomaalaisia, jotka eivät olleet Euroopan unionin kansalaisia, ristiriidassa unionin oikeuden kanssa (erityisesti direktiivin 2003/109 1 artiklan 1 kohdan d alakohdan kanssa, jossa vahvistetaan tasavertainen kohtelu sosiaaliturvan ja sosiaaliavun ja sosiaalisen suojelun yhteydessä).

Unionin tuomioistuin on katsonut, että myös Belgian Minimexin, joka on Italian perustuloon verrattavissa oleva sosiaalietuus (tuomio 249/83 ja tuomio 122/84), on katsottava kuuluvan sosiaalietuihin, jotka on työntekijöiden vapaasta liikkuvuudesta annetun asetuksen (EU) N:o 492/2011 7 artiklan 2 kohdan mukaisesti myönnettävä myös muista jäsenvaltioista tuleville työntekijöille.

Unionin tuomioistuin ei sen sijaan näytä toistaiseksi antaneen yhtään ratkaisua nyt tarkasteltavassa asiassa kyseessä olevasta lainsäädännöstä.

Unionin oikeuden tulkinta on ratkaisun kannalta merkityksellinen, koska mikäli lainkohtaa, jonka mukaan perustulon saaminen edellyttää vähintään kymmenen vuoden asumista, ei saisi unionin oikeuden vastaisena soveltaa, vastaajan antama ilmoitus menettäisi merkityksensä rikosoikeudellisesti merkityksellisenä tosiseikkana. Jos nimittäin velvollisuutta ilmoittaa asumisen jatkuneen vähintään kymmenen vuotta ei sovelleta, asetuksen nro 4/2019 7 §:n 1 momentissa kielletty paikkansapitämätön ilmoitus menettäisi sisällöllisen merkityksensä. Kyseessä voisi olla abolitio criminis -tilanne, jossa sovellettaisiin vastaajalle edullisemman rikosoikeudellisen säännöksen taannehtivan soveltamisen periaatetta.

Ennakkoratkaisua pyytävän tuomioistuimen ratkaisu voisi näin ollen muuttua tuomiosta, jossa vastaajalle määrättäisiin kahdesta kuuteen vuotta vankeutta (teosta, jolla tämä sai noin 3 000 euroa tukea), vapauttavaksi tuomioksi sillä perusteella, ettei teko ole lain mukaan rikos.

Tulkintakysymykseen annettava ratkaisu on erityisen merkityksellinen siksi, että – kuten edellä on todettu – vastaaja on myöntänyt tullessaan Italiaan alle 10 vuotta ennen tukihakemuksen jättämistä niin, ettei ennakkoratkaisua pyytäneen tuomioistuimen ole mahdollista argumentoida, että tosiasiallinen asumisaika olisi jäänyt näyttämättä toteen.

5. YHTEENVETO PÄÄASIAN ASIANOSAISTEN LAUSUMISTA

(ks. unionin tuomioistuimen työjärjestyksen 94 artikla ja tuomioistuimille ennakkoratkaisupyyntöjen tekemisestä annettujen suositusten 23 kohta)

Asianosaiset [– –] puoltavat ennakkoratkaisua pyytäneen tuomioistuimen ehdotusta esittää asiassa ennakkoratkaisupyyntö unionin tuomioistuimelle jäljempänä muotoiltujen ennakkoratkaisukysymysten esittämiseksi, koska ne pitävät perusteltuna epäilyä, että asian kannalta merkityksellinen kansallisen lainsäädännön säännös on ristiriidassa edellä mainittujen unionin oikeuden säännösten kanssa.

6. ENNAKKORATKAISUA PYYTÄVÄN TUOMIOISTUIMEN ARVIO ASIASTA

(ks. unionin tuomioistuimen työjärjestyksen 94 artikla ja tuomioistuimille ennakkoratkaisupyyntöjen tekemisestä annettujen suositusten 24 kohta)

Säännökseen sisältyvä edellytys kymmenen vuoden asumisesta (joista kahtena viimeisimpänä asumisen on pitänyt olla jatkuvaa) asettaa epäedullisempaan asemaan sellaiset unionin ulkopuolisten kolmansien valtioiden kansalaiset, joilla on unionin lainsäädännön mukaan oikeus erityiseen suojaan, kuten pitkään oleskelleet henkilöt, jotka voivat saada pysyvän oleskeluoikeuden unionin jäsenvaltiossa asuttuaan viiden vuoden ajan heidät vastaanottaneessa jäsenvaltiossa, kuten Italiassa (direktiivi 2003/109/EY, 4 artikla). Sama koskee myös italialaisia, jotka palaavat Italiaan asuttuaan tietyn ajanjakson toisessa unionin jäsenvaltiossa (tuomio C-370/90). Säännöksellä syrjitään myös henkilöitä, joilla on pakolaisasema, joiden osalta direktiivin 2011/95/EU 29 artiklassa säädetään, että jäsenvaltioiden on varmistettava heille tarvittava sosiaalihuolto samoin edellytyksin kuin jäsenvaltion omille kansalaisille.

Missään muussa Euroopan maassa vastaaviin sosiaalietuuksiin ei myöskään ilmeisesti ole säädetty vastaavaa rajoitusta.

Työministeriö katsoi jopa tarpeelliseksi ottaa asiaan kantaa 14.4.2020 julkaisemallaan selventävällä ohjeella, jossa se kehotti väestötietopalveluita pyytämään perustulon saajia todistamaan sen, jos kymmenvuotisen asumisen edellytys (josta kaksi viimeisintä jatkuvana) heidän kohdallaan tosiasiallisesti täyttyy, siis siinäkin tapauksessa, että julkisten rekistereiden tiedot osoittavat toisin, ja korosti, että pelkästään väestörekisteritietoihin perustuva selvitys voi niin ikään olla välineellistä. Ohjeessa viitataan jopa Corte Costituzionalen tuomioon 44/2020 ja todetaan, että perustuslakituomioistuin on rajoittanut varsin voimakkaasti mahdollisuutta asettaa liian tiukkojen asumisedellytysten täyttämisen ensisijaisten tukien tai etuuksien saamisen edellytykseksi.

7. UNIONIN TUOMIOISTUIMELLE ESITETTÄVÄT ENNAKKORATKAISUKYSYMYKSET

(ks. unionin tuomioistuimen työjärjestyksen 94 artikla ja tuomioistuimille ennakkoratkaisupyyntöjen tekemisestä annettujen suositusten 26 kohta)

Näillä perusteilla ennakkoratkaisua pyytänyt tuomioistuin, joka ottaa huomioon SEUT 267 artiklan, määrää seuraavaa:

Euroopan unionin tuomioistuimelle esitetään seuraavat ennakkoratkaisukysymykset:

- 1) Onko unionin oikeus ja erityisesti SEU 18 artikla, SEU 45 artikla, asetuksen (EU) N:o 492/2011 7 artiklan 2 kohta, direktiivin

2003/109/EY 11 artiklan 1 kohdan d alakohta, direktiivin 2011/95/EU 29 artikla, Euroopan unionin perusoikeuskirjan 34 artikla sekä Euroopan sosiaalisen peruskirjan 30 ja 31 artikla esteenä sellaiselle kansalliselle lainsäädännölle kuin 28.1.2019 annetun asetuksen (decreto legge) nro 4, joka on muutettuna muunnettu laiksi 28.3.2019 annetulla lailla nro 26, 7 §:n 1 momentti luettuna yhdessä saman asetuksen 2 §:n 1 momentin a alakohdan kanssa siltä osin kuin siinä säädetään, että perustulon saaminen edellyttää vähintään 10 vuoden asumista Italiassa (joista kahden viimeisimmän vuoden ajan hakemuksen jättämispäivästä lukien ja koko etuuden myöntämisen ajan asumisen on pitänyt olla jatkuvaa), kun tämän seurauksena sellaisia Italian kansalaisia, oleskeluoikeuden tai pysyvän oleskeluoikeuden omaavia eurooppalaisia tai muita kuin Euroopan maista tulleita, pitkään oleskelleita henkilöitä, jotka ovat asuneet Italiassa vähemmän kuin kymmenen vuotta tai kymmenen vuotta siten, että kahtena viimeisimpänä vuonna asuminen ei ole ollut jatkuvaa, kohdellaan heikommin kuin samoja ihmisryhmiä, jotka ovat asuneet Italiassa kymmenen vuotta, joista kaksi viimeisintä jatkuvasti?

Jos edeltävään kysymykseen vastataan myöntävästi:

- 2) Onko unionin oikeus ja erityisesti SEU 18 artikla, SEU 45 artikla, asetuksen (EU) N:o 492/2011 7 artiklan 2 kohta, direktiivin 2003/109/EY 11 artiklan 1 kohdan d alakohta, direktiivin 2011/95/EU 29 artikla, Euroopan unionin perusoikeuskirjan 34 artikla sekä Euroopan sosiaalisen peruskirjan 30 ja 31 artikla esteenä sellaiselle kansalliselle lainsäädännölle kuin 28.1.2019 annetun asetuksen (decreto legge) nro 4, joka on muutettuna muunnettu laiksi 28.3.2019 annetulla lailla nro 26, 7 §:n 1 momentti luettuna yhdessä saman asetuksen 2 §:n 1 momentin a alakohdan kanssa siltä osin kuin siinä säädetään, että sellaisia pitkään oleskelleita henkilöitä, jotka voivat saada pysyvän oleskeluoikeuden Euroopan unionin jäsenvaltiossa asuttuaan viisi vuotta heidät vastaanottaneessa jäsenvaltiossa, ja sellaisia pitkään oleskelleita henkilöitä, jotka ovat asuneet maassa vähintään kymmenen vuotta, joista kaksi viimeisintä jatkuvasti, kohdellaan eri tavoin?
- 3) Onko unionin oikeus ja erityisesti SEU 18 artikla, SEU 45 artikla, asetuksen (EU) N:o 492/2011 7 artiklan 2 kohta, direktiivin 2003/109/EY 11 artiklan 1 kohdan d alakohta ja direktiivin 2011/95/EU 29 artikla esteenä sellaiselle kansalliselle lainsäädännölle kuin 28.1.2019 annetun asetuksen (decreto legge) nro 4 7 §:n 1 momentti luettuna yhdessä saman asetuksen 2 §:n 1 momentin a alakohdan kanssa, kun siinä Italian, unionin jäsenvaltioiden ja kolmansien maiden kansalaisille asetetaan perustulon saamiseksi kymmenen vuoden asumista (joista kaksi viimeisintä jatkuvasti) koskeva edellytys?

- 2) Onko unionin oikeus ja erityisesti SEU 18 artikla, SEU 45 artikla, asetuksen (EU) N:o 492/2011 7 artiklan 2 kohta, direktiivin 2003/109/EY 11 artiklan 1 kohdan d alakohta, direktiivin 2011/95/EU 29 artikla, Euroopan unionin perusoikeuskirjan 34 artikla sekä Euroopan sosiaalisen peruskirjan 30 ja 31 artikla esteenä sellaiselle kansalliselle lainsäädännölle kuin 28.1.2019 annetun asetuksen (decreto legge) nro 47 §:n 1 momentti luettuna yhdessä saman asetuksen 2 §:n 1 momentin a alakohdan kanssa siltä osin kuin siinä säädetään, että perustulon saamiseksi Italian, unionin jäsenvaltioiden ja kolmansien maiden kansalaisten on ilmoitettava asuneensa Italiassa kymmenen vuotta, joista kaksi viimeisintä jatkuvasti, ja vilpilliseen ilmoitukseen liitetään vakavia rikosoikeudellisia seuraamuksia?

JOHTOPÄÄTÖKSET

Edellä esitetyn perusteella

asian käsittelyä lykätään, kunnes unionin tuomioistuin on antanut ratkaisunsa [– –]
[menettelyyn liittyviä seikkoja]

[– –] [ohjeita kirjaamolle välipäätöksen toimittamiseksi unionin tuomioistuimeen]

[– –] [tuomioistuimen ja asianosaisten yhteystiedot]

Napolissa 16.2.2022 [– –]

[– –] [allekirjoitukset]

TYÖASIAKIRJA